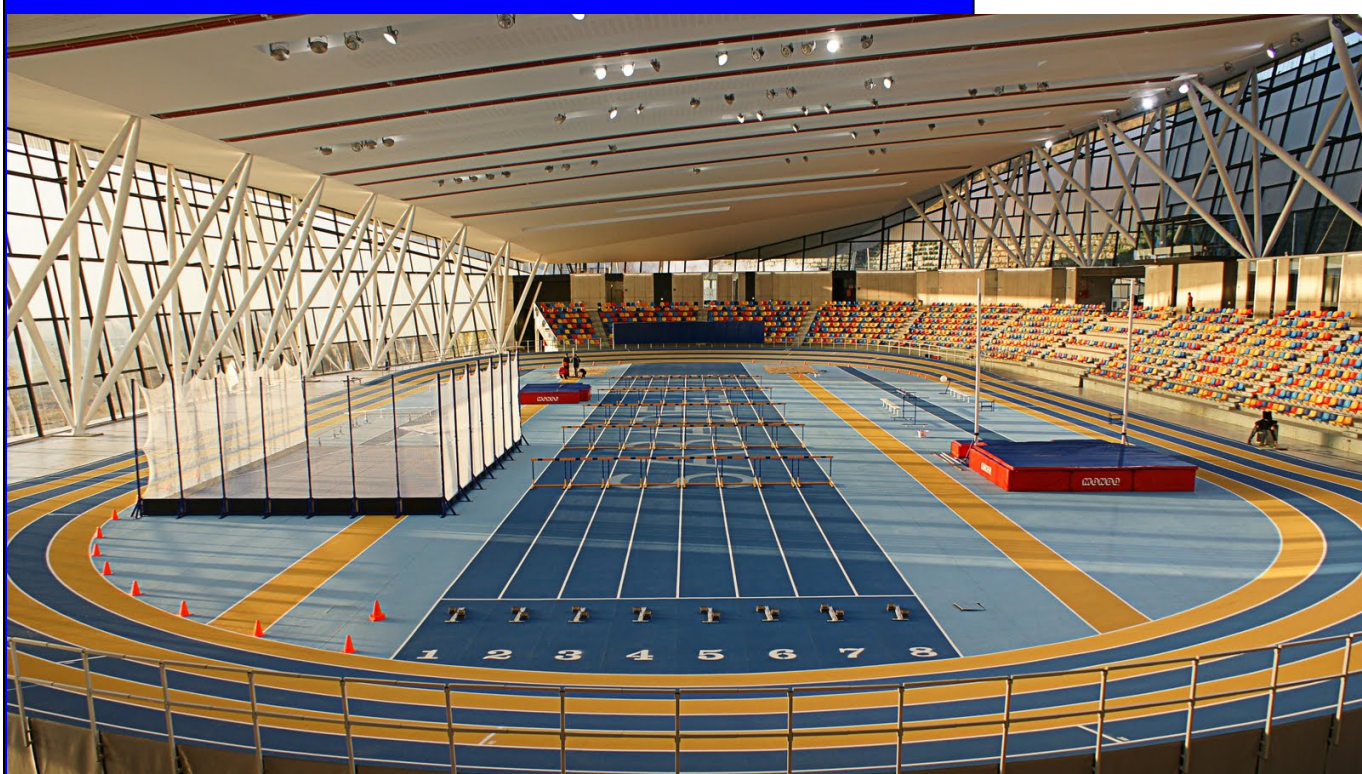


Joventut Atlètica Sabadell



BUTLLETÍ DIGITAL - N^o - 7



Pista coberta de Catalunya

- Cinquè aniversari Pista Coberta de Catalunya.
- Recordant Munic'72 (final olímpica dels 10.000)
- Josep M^a Antentas: l'home marató de la J.A.S.
- Campionat del Món Veterà a l'aire lliure (Lyon).
- Campionat d'Europa Veterà en pista coberta (Torun).
- Trobada d'exatletes i exdirectius de la J.A.S.

Any 2015

FUNDACIÓ DE
L'ESPORT SABADELLENC
 **Sabadell**
ciutat esportiva

LA PISTA COBERTA DE CATALUNYA COMPLEIX 5 ANYS

El 26 de setembre de 2010 fou inaugurada aquesta emblemàtica instal·lació sabadellenca

La Pista Coberta de Catalunya ja ha complert els seus primers 5 anys des de la seva inauguració, i com aquell que espera amb ansietat veure una final olímpica, m'ha fet il·lusió arribar als 5 anys d'existència de la Pista Coberta de Catalunya a Sabadell per fer un petit balanç de què ha suposat per la ciutat de Sabadell, atlèticament parlant, tenir la pista a la nostra ciutat al llarg d'aquests 5 anys: difusió i prestigi.



(foto F.Carrión)

Situació actual

Recordem que és l'única instal·lació a Catalunya amb una pista d'atletisme reglamentaria, el que suposa que tota la temporada hivernal de pista coberta ("indoor") a nivell català giri al voltant de la pista de Sabadell. En l'àmbit estatal, només Sevilla, València, Sant Sebastià, Antequera, Saragossa i Oviedo, tenen pavellons amb pista atlètica a dins. D'aquestes ciutats, cal tenir en compte que la de Sevilla no és fixa (només s'instal·la davant d'un compromís atlètic), mentre que les de Saragossa i Oviedo, són de dimensió més reduïda (al tenir 4 carrils i menys de 200 metres d'anella), i, per tant, no s'hi poden fer grans esdeveniments atlètics. També és cert, que hi ha altres localitats amb petits mòduls coberts on és possible disputar curses de velocitat en línia recta (60 llisos i 60 tanques), qualsevol dels 4 salts (alçada, perxa llargada i triple) i un llançament (pes), però no s'hi pot fer cap més cursa perquè no disposa d'anella, llavors, lògicament no pot acollir cap campionat al no poder-se fer tot el programa complet de competició. És el cas de: Madrid, Valladolid, Soria, Puertollano, La Coruña, Lugo, Santander, Vitòria, Monachil i Santa Cruz de Tenerife. Per tant, és obvi que a cada temporada algun Campionat d'Espanya tingui com a seu a Sabadell, el que suposa un desplaçament d'atletes (i altres acompanyants) arreu del país cap aquí i una estança en la nostra ciutat per disputar el Campionat d'Espanya atorgat a Sabadell i amb la posterior difusió en els mitjans de comunicació locals en les seves localitats d'origen.

Fent una mica de història

A l'haver estat president del club, he viscut en primera persona tot el procés des que l'Ajuntament de Sabadell ens va insinuar per primer cop, allà per un llunyà 1994, la possibilitat d'instal·lar una pista coberta d'atletisme a Sabadell. Des de la JAS, vàrem encoratjar la iniciativa municipal perquè suposava tornar a posar a Sabadell dins el mapa atlètic. A la JAS érem i som coneixedors del que havia representat tenir una pista "indoor" a Sabadell i del que podia representar un altre cop en el futur tornar-la a tenir. Recordem que Sabadell ja va tenir una pista atlètica al Pavelló Municipal d'Esports durant tota la dècada dels anys 70, però les seves mides reduïdes (4 carrils i 156 metres d'anella) va fer que caigués en desús tot i ser l'única ciutat catalana en tenir una pista d'atletisme dins un pavelló.



Palau Municipal d'Esports (Sabadell, 1972)

(foto Diari Sabadell)

Actualment, els requisits necessaris per acollir un gran esdeveniment atlètic (un Campionat d'Espanya absolut, per exemple) és d'una anella de 200 metres i de 6 carrils (8 en la recta principal) tal com té la nova pista de Sabadell.

Fent una mica de història, tot va començar en 1995 quan el Palau Sant Jordi de Barcelona va acollir el V Campionat del Món "indoor". Era prou conegut que la pista del mundial que s'instal·lava al Sant Jordi era provisional i que llavors es muntaria de manera fixa en un altre lloc. Aquesta possibilitat d'aprofitar la pista ja va començar a agafar força inclús un any abans del mundial, i més tenint en compte que llavors Catalunya no disposava de cap pista "indoor", el que suposava que els Campionats de Catalunya s'haguessin de celebrar incomprensiblement a Saragossa, doncs no hi havia un altra opció. Varies ciutats catalanes, van mostrar interès per la pista, Sabadell entre elles, i per tant, la possibilitat que la pista passés del Sant Jordi a Sabadell era real. El problema era trobar un lloc prou gros i sense bigues pel mig per ubicar la pista tal qual sense haver d'escurçar-la. Finalment, Vilafranca del Penedès es va

endur el pastís al oferir el Palau Firal del Vi per ubicar la pista durant 2 mesos a l'any, el que suposava muntar i desmuntar la pista a cada temporada, ja que el Palau tenia un altra activitat la resta de l'any. Mai no va ser del gust dels atletes, perquè tot i ser la mateixa pista en què s'havia disputat un mundial absolut, l'escenari no era prou acollidor per a la competició atlètica. Tot i així, i a manca d'altres escenaris, l'atletisme català hem d'estar agraïts amb Vilafranca per haver tingut 15 anys de temporada "indoor" (1996-2010).

Paral·lelament, Sabadell encara no havia renunciat del tot a perdre la pista de Vilafranca, segueix apostant fort per recuperar-la i com a tal fa una proposta ferma a la Federació Catalana d'Atletisme. El tema és debatut en el transcurs de l'Assemblea de la FCA (28 març 1998) i els clubs catalans donen total conformitat a què la pista coberta instal·lada (de manera provisional) a Vilafranca vingui a Sabadell, única ciutat catalana en tenir interès a acollir la pista, ja que l'Ajuntament ofereix els terrenys i edificarà segons subvencions. La proposta fou acceptada per 168 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció. Amb aquest requisit, l'Ajuntament comença a moure fitxa.



Palau Firal de Vi (Vilafranca del Penedès, 2003)

El 28 de febrer de 2003 es signa a l'Ajuntament de Sabadell el Conveni per la construcció de la Pista Coberta de Catalunya entre la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament i, al mateix temps, s'obre un concurs públic per adjudicar el projecte.

L'11 de febrer de 2004 es presenta el projecte guanyador a l'aula de les Pistes Municipals d'Atletisme "Josep Molins" i sota la presència de Rafael Niubó (Secretari General de l'Esport de la Generalitat). Presentat pels arquitectes

Corea i Morán , es tracta d'un projecte innovador de 7.000 m2 i amb una pista totalment nova (sense aprofitar la de Vilafranca al estar ja molt castigada) i ubicat just al costat de les "Pistes".

A Madrid, el 13 de desembre de 2005, té lloc un altra signatura de Conveni per la construcció de la Pista Coberta de Catalunya entre Jaime Lissavetzky (Secretario de Estado para el Deporte) i Manuel Bustos (Alcalde de Sabadell). Era una prioritat pel Govern, ja que hi havien informes favorables de la Real Federación Española de Atletismo (RFEA) i de la Federació Catalana d'Atletisme (FCA) sobre la necessitat que Catalunya tingués una pista coberta d'atletisme. Les obres serien finançades per: Ajuntament de Sabadell, Diputació de Barcelona, Generalitat de Catalunya i Consejo Superior de Deportes.

El 31 de gener de 2006, té lloc una visita als terrenys a on s'ubicarà la pista Coberta de Catalunya. Hi assisteixen totes les autoritats vinculades amb el projecte: Manuel Bustos (Ajuntament), Jaime Lissavetzky (Consejo), Rafael Niubó (Generalitat), Pere Alcober (Diputació), José Maria Odriozola (RFEA) i Romà Cuyàs (FCA). Els mateixos arquitectes de l'obra donen a conèixer que el seu projecte seria presentat a una exposició a Nova York, el qual suposa una projecció internacional a una obra feta a Sabadell. L'exposició feta al Museu d'Art Modern (MoMA) de Nova York ("On site. New architecture in Spain") era en relació a una panoràmica de la millor arquitectura que s'estava construint al nostre país en aquella època i constava dels 53 millors projectes (acabats o no) fets des de l'any 2000 a Espanya. La pista de Sabadell fou un dels escollits i exposada al MoMA (del 12 de febrer fins a l'1 de maig de 2006).



Visita autoritats per seguir els treballs de construcció

El 13 de setembre de 2006 té lloc el simbòlic inici d'obres amb la col·locació de la primera pedra per la seva construcció. L'Alcalde Manuel Bustos cedeix

l'honor a Josep Molins per donar el simbòlic tret de sortida amb una pistola de competició com si fos l'inici d'una cursa.

Finalment, el 26 de setembre de 2010 té lloc l'inauguració oficial en mig d'una jornada festiva. Es celebra una cursa de relleus de caràcter popular entre 3 equips de 200 corredors cadascun (per tant, es disputa un hipotètic relleu 200x200). Els testimonis utilitzats per la cursa eren els mateixos que s'havien fet servir en el darrer Campionat d'Europa fet a Barcelona, tot un gest simbòlic gràcies a BCN'2010. El mateix President de la Generalitat, José Montilla, assisteix a l'acte inaugural.

Xifres que avalen l'èxit

En el transcurs d'aquests 5 anys, la Pista Coberta de Catalunya ha acollit tota mena de campionats i s'han aconseguit marques molt valuoses. Tota la programació de la temporada hivernal de pista coberta ("indoor") es fa exclusivament a la pista de Sabadell. Com per exemple, tots els Campionats de Catalunya "indoor" en totes les seves categories (absolut, promesa, junior, juvenil, cadet, infantil i veterà) i en totes les seves modalitats (individual, clubs, combinades i relleus).



(Autor desconegut)

Així doncs, en 5 temporades s'hi ha celebrat: 115 Campionats de Catalunya, 3 Campionats d'Espanya absoluts, 1 Copa del Rei, 2 Campionats d'Espanya juniors, 1 Campionat d'Espanya cadet, 1 Campionat d'Espanya veterà per clubs i 1 Campionat d'Espanya junior per clubs. És significatiu que l'últim Campionat d'Espanya absolut fet a Sabadell (2014) es tractés de la 50a edició a la història

dels campionats, dels quals, en els 51 Campionats d'Espanya absoluts fins ara disputats, només en 4 ocasions s'han fet a Catalunya (el primer en 1969 a Barcelona i els 3 consecutius celebrats a Sabadell).

La Asociación Española de Estadísticos de Atletismo també va voler celebrar aquí la seva Assemblea anual, el que va permetre als membres de la AEEA que varen venir a Sabadell a conèixer l'instal·lació.

Fruit de la qualitat de la pista i de l'entorn favorable, s'han aconseguit grans marques. Atletes d'elit han aconseguit aquí la seva marca mínima exigida per la Federació Internacional per poder assistir a un gran esdeveniment (Jocs Olímpics, Mundial o Europeu). La millor marca de totes : els 2'00 metres en el salt d'alçada femení fets aquí per la càntabra Ruth Beitia al guanyar el campionat estatal del 2014. Per donar valor al salt de Beitia a Sabadell cal tenir present que amb la mateixa marca fou 4a a l'Olimpíada de Londres.



Semifinal Campionat d'Espanya 60 m.t. (foto F. Carrión)

Aquests 2 metres justos aconseguits per Ruth Beitia a Sabadell en el 2014 va fer possible que la seva marca figurés dins el Ranking mundial de pista coberta de l'any que publica la IAAF (International Association of Athletics Federations). Els seus 2'00 metres fets a Sabadell va suposar, a final de la temporada "indoor", ser la segona millor marca mundial de l'any a un registre fet a Sabadell i, com a tal, el nom de la ciutat també apareix al Ranking de la IAAF al ser l'escenari de la marca.

Els atletes corren però les xifres parlen per si soles. En el transcurs d'aquests 5 anys, s'han batut: 403 rècords de Catalunya (15 absoluts, 7 promeses, 24 juniors, 28 juvenils, 37 cadets, 78 infantils i 214 veterans), 92 rècords d'Espanya (2 absoluts, 5 promeses, 7 juniors, 5 juvenils, 10 cadets, 3 infantils i

60 veterans), 1 rècord d'Europa veterà femení (heptatló W55) i 1 rècord del món veterà masculí (800 M55). Cal esmentar que els 2 rècords d'Espanya absoluts batuts corresponen als 400 metres tanques masculí i els 500 metres lllisos femení, proves que no es disputen habitualment, però igualment de caràcter oficial.

De les 28 proves oficials (14 en categoria masculina i 14 en femenina) i en el conjunt de les 5 últimes temporades atlètiques "indoor", fins a un total de 35 ocasions s'ha fet a Sabadell la millor marca de l'any a nivell absolut en alguna d'aquestes proves i en algun d'aquests 5 anys (3 en 2011, 9 en 2012, 9 en 2013, 11 en 2014 i 3 en 2015), lo qual indica que la millor marca de l'any feta per un atleta espanyol ha tingut com escenari la pista de Sabadell, i això s'ha produït en 35 cops en el transcurs dels 5 anys d'activitat de la pista local. Dit d'una altra manera, en un 25% dels casos, la millor marca espanyola absoluta per prova dels anys 2011, 2012, 2013, 2014 i 2015, ha estat aconseguida a la Pista Coberta de Catalunya. O el que és el mateix: una de cada 4 proves, la millor marca espanyola de l'any des de 2011 s'ha fet a Sabadell.

I quant a marques que apareixen al Rànquing Nacional de l'any, només valoraré el millor any de tots 5 (2014) per no marejar amb tanta xifra, però que serveix com a referència. En el llistat de les 25 millors marques per prova (les 14 oficials d'un campionat i tant en categoria masculina com en femenina), fins a un total de 266 marques són fetes a Sabadell sobre les 700 possibles.



Panoràmica nocturna (Juanma Pelaez)

És a dir, un 38% de les millors marques del país fetes el 2014 en el conjunt de totes les proves oficials, són fetes a la Pista Coberta de Catalunya. El millor

registre es produeix en la prova dels 1.500 metres masculins, en què 17 de les 25 primeres marques del Rànquing Nacional de l'any 2014 són fetes a Sabadell. I també és significatiu com en 5 proves (triple masculí, heptatló masculí, 400 femení, 3.000 femení i heptatló femení), les 3 millors marques de l'any 2014 protagonitzades per atletes espanyols hagin estat fetes a Sabadell. I si consultem el Rànquing Català de l'any (2014), les xifres encara són més gratificants. Tot i que els atletes catalans també competeixen arreu del país (i fora), de les 25 millors marques de l'any en les proves oficials, un 80,68% són fetes a Sabadell.

Futur

La Pista Coberta de Catalunya ja ha estat l'escenari de la consecució d'un total de 495 rècords (entre el conjunt dels rècords de Catalunya i d'Espanya) i, en cas de mantenir el mateix ritme, en uns 6 anys s'haurà superat els 1000 rècords. Potser llavors encara el seu prestigi serà més valorat, doncs, mil rècords, atlèticament parlant, són molts rècords.

Malgrat les excel·lents xifres, el futur no es presenta tant llaminer, doncs les ciutats de Madrid i Salamanca estan enllestitint nous pavellons (amb pista atlètica inclosa dins la instal·lació) el que farà disminuir el protagonisme sabadellenc en l'àmbit estatal. És obvi que a Sabadell s'hi faran menys Campionats d'Espanya (en haver més ciutats amb pista "indoor") a no ser que Sabadell s'impliqui en acollir més campionats. Al mateix temps, i consegüentment, amb la finalitat d'omplir els hotels sabadellencs durant un cap de setmana sencer i donar vida a la ciutat amb l'arribada de nous visitants. Com a exemple, en l'últim Campionat d'Espanya veterà "indoor" (fet a Sant Sebastià) hi van prendre part 1.503 atletes.

Evidentment, la cirereta la posaria si Sabadell pogués ser seu d'un campionat internacional. Sense anar més lluny, i com a exemple, aquest hivern (del 23 al 28 de març) la ciutat polonesa de Torun (de població gairebé semblant a la de Sabadell) va acollir el Campionat d'Europa veterà "indoor". En total, hi van prendre part 2.060 atletes (117 espanyols) de 41 països. Fruit de l'èxit, Torun vol repetir i ja ha presentat la seva candidatura per ser seu del proper Campionat del Món veterà que s'ha d'escollir. Potser les nostres institucions haurien de fer números....



(Foto J.J. Vico)

I mentre les institucions reflexionen, el que si ja és ferm és que el pròxim dissabte 12 de desembre comença una nova temporada "indoor". A les 9 i mitja del matí el jutge donarà el primer tret de sortida a un altra temporada que es presenta il·lusionant. En el transcurs de la temporada seran molts els atletes, grans i petits, que vindran amb il·lusió a competir a Sabadell. Alguns faran aquí la seva millor marca personal, altres obtindran una medalla per la seva actuació i uns altres aconseguiran un rècord o un títol. Però tots ells, hauran competit a Sabadell, a la nostra ciutat, i això és important. Valorem-ho ¡¡¡

Ricard Rof Costals

Joventut Atlètica Sabadell (JAS). President 1992-2004

TOT RECORDANT : MUNIC'72

Estiu 1972. Jo per aleshores era un jove vailet d'11 anys gaudint de les “merescudes” i desitjades vacances d'estiu, és a dir, jugant a futbol, anant en bicicleta i fent una mica el trapella amb els amics. Paral·lelament, la ciutat alemanya de Munic acollia els Jocs Olímpics i TVE oferiria en directe l'esdeveniment.

De fet, donar xuts a una pilota era l'únic esport que tenia coneixements en aquella època. D'atletisme no n'havia sentit a parlar mai, i per tant, veure les Olimpíades per la tele, no hem feia ni fu ni fa. Malgrat tot, la meva mare va fer-me veure els Jocs (en aquell moment m'ho vaig prendre com si m'hagués d'empassar un xarop d'aquells tan dolents ...) amb l'argument que això només es feia cada 4 anys i era mereixedor de ser vist. Dit i fet. Vaig aprendre que l'esport no només era el futbol, també existia córrer, saltar, llençar, ...

Un cop acabat l'estiu, i al tornar a l'escola per començar el nou curs, vaig apuntar-me a fer atletisme com activitat extraescolar (el curs passat havia provat el futbol i per cert sense gaire èxit), tot recordant el que havia viscut pocs dies abans per la “tele” arran dels Jocs de Munic, com per exemple la final dels deu mil metres. Vet aquí com va anar la cursa:

“ Los 10.000 metros más portentosos jamás corridos.”



“ El 14 de julio de 1965 Ron Clarke lograba en Oslo, correr los 10.000 metros en 27 m. 39 sg. 4/10, récord fabuloso que lleva siete años en la tabla resistiendo todas las acometidas. El 10 de agosto de 1971 con motivo de los Campeonatos de Europa de Atletismo en Helsinki, en esta distancia, cinco corredores entre ellos nuestro Mariano Haro, bajaban de los 28 minutos.

El tiempo de Juha Vaatainen el vencedor, aún quedaba a más de 12 sg. del de Clarke pero el reto ya estaba lanzado. A partir de aquella fecha empezó a hablarse de los 10.000 metros de Múnich. La fiesta aquí ha empezado en las eliminatorias (sólo en 1912 hubo) del pasado 31 de agosto con una primera serie donde el británico Dave Bedford y el belga Emile Puttemans llegaban a la meta charlando entre sí como

si de un paseo se tratara, marcando éste 27 m. 53 sg. 4/10. En la segunda el tunecino Mohamed Gamoudi después de dejar llevar toda la carrera a Haro, lo batía en la última recta marcando 27 m. 54 sg. 8/10 por 1 sg. y 2/10 más del español. La tercera serie era más lenta. Llegaban a la final, pues, los mejores hombres del momento en el mundo y entre ellos dos españoles porque también se había clasificado Javier Álvarez Salgado. Así pues, con ambiente de auténtico acontecimiento a las 17 horas y cuarto del domingo 3 de septiembre se da la salida a los 15 finalistas. Esta es rapidísima colocándose ya en cabeza Dave Bedford el británico que posee uno de los mejores registros mundiales el cual ha venido entrenándose especialmente para esta carrera en Saint-Moritz. Él ha dicho: "Para ganar habrá que el récord mundial y yo me siento capaz de ello". Y esta confianza lo demuestra pasando la primera vuelta en un minuto justo (10.000 metros son 25 vueltas) la segunda en 2 m. 4 sg. y 6/10 para alcanzar el primer kilómetro en 2 m.36 sg. 9/10 (cuando Clarke batió el récord lo pasó en 2 m. 41 sg. 5/10). El ritmo impuesto por el británico es tan loco que algunos de los corredores les cuestan seguir y uno, Juan Máximo Martínez el mejicano animador de esta carrera en los Juegos de su país, ya pierde contacto. Bedford acuciado por un público buen conocedor de que algo grande se está cociendo, pasa los 2 km. en 5 m. 18 sg 8/10.



Tras él, todos los grandes nombres, el etíope Merus Yfter que a veces intenta relevarlo pero aquel no le deja, el belga Puttemans, Mariano Haro, los tunecinos Gamoundi y Abdelkad Zaddem, el finlandés Lasse Viren y el resto hasta 11 hombres pues tres, Álvarez Salgado, el keniano Paul Mose y el belga Willy Pollenius se rezagan, además del mencionado mejicano. A partir de ahí empiezan los codazos y empujones para situarse y los tirones, aunque Bedford sigue dominando y pasando los 3 km. en 8 m. 6 sg. 4/10. (Clarke pasó en 8 m. 11 sg.) Bedford sigue con su locura de luchar solo en cabeza un kilómetro más, y pasa en ella los 4 en 10 m. 55 sg. 5/10, pero imperceptiblemente va aflojando el ritmo pues si antes corría a un promedio de 64 sg. por vuelta, ahora ya está por los 67. El pase de los 4 km. y medio, es el momento más crucial de toda la carrera, debido a que en un tropezón, Viren cae fuera de la pista arrastrando con ello a Gamoundi mientras el americano Frank Shorter tiene más suerte de

poderlos esquivar. Viren con unos reflejos rapidísimos en menos de 3 sg. se levanta para reincorporarse a la pista y seguir solo a unos 20 metros del pelotón, metros que recupera enseguida. Aquí seguramente se decide la carrera pues si Bedford que ya está pagando el esfuerzo, Yfter que en este momento va segundo, Haro tercero y Puttemans cuarto hubieran lanzado un buen ataque, habrían podido descolgar al finlandés, pero quizás absortos, ni se han enterado de la caída. Gamoudí ha tardado más en reaccionar quedando muy descolgado cuando reanuda, optando por abandonar poco después. El paso de los 5 kilómetros siempre con el melencudo Bedford en cabeza, el cronómetro marca 13 m. 43 sg. 9/10 (Clarke 13 m. 45 sg.). Entre tanto han quedado descolgados del grupo delantero el soviético Pavel Andreiev y el checo Josef Janski. Shorter ha pasado un mal momento pero se ha unido al grupo de cabeza poco después. A medida que la carrera avanza, la pasión va apoderándose de los graderíos que jalean a los ocho valientes de cabeza con el británico comandando, pero cuyo fin se vislumbra pues el promedio de tiempo por vuelta ya es de 69 sg. Aún pasa en esta posición los 6 km. en 16 m. 35 sg. 7/10 (mejor Clarke en 16 m. 33 sg.).



De pronto lo inevitable. Bedford flojea y es precisamente Mariano Haro dándose cuenta que puede quitarse de en medio un enemigo, lanza el ataque comportándose con bravura como su mote indica, pues en los medios deportivos se le conoce como “El león de Becerril de Campos”, deshinchando al inglés que junto con el yugoslavo Daniel Karica se retrasa. Sólo seis hombres delante y Viren colocándose en cabeza pasa los 7.000 metros en 19 m. 27 sg. 8/10. Y aunque la lucha entre éstos es terrible, las posibilidades de récord mundial se

alejan (Clarke 19 m. 23 segundos). Ahora siguen en cabeza los tirones para ver quién deja a quién. En el estadio además del griterío las banderas finlandesas, belgas y americanas enarboladas por los aficionados se agitan más que nunca. Los 8 km. los pasa Viren en cabeza en 22 m. 17 sg., con cuatro hombres sufriendo lo indecible tras él, pues el tunecino Zaddem ya ha cedido y perdido contacto. Los cinco van doblando rezagados.

La lucha de los de cabeza por mantenerse es tremenda pues el ritmo loco del inicio les pesa. Antes de llegar a los 9 km. Shorter es descolgado, pasando esta distancia Yfter, Haro, Puttemans, y el finlandés de estilizada barba, en 25 m. 9 sg. 2/10. Batir el récord mundial ya es casi imposible (Clarke pasó en 24 m. y 59 sg.). Los cuatro demacrados atletas de los cuales el que más aparenta el esfuerzo es Puttemans, sacando fuerzas de flaqueza intentan sus últimas posibilidades. Haro, sabiéndose con un final menos veloz que los otros, faltando dos vueltas desencadena el ataque, pues solo hay tres medallas para cuatro y él quiere hacerse con una. El ataque de momento le da resultado pues con Viren, distancia ligeramente a los otros dos, más el ataque de campana anunciador de la última vuelta, al paso por meta ya lo han superado yendo cuarto, lugar que ya no mejorará pues los otros al igual que él están inconmensurables.



Estos se lanzan hacia los últimos metros, primero Yfter y después Puttemans no pueden con el finlandés que vuela victorioso hacia la meta corriendo estos últimos 400 metros en 56 sg. 5/10 sin que el belga totalmente agotado pueda hacer más que llegar a unos 12 metros tras él. Viren antes de corresponder a las aclamaciones del público se queda intranquilo mirando al gran marcador y cuando éste aparece el tiempo realizado, es inmensamente feliz abrazándose a Puttemans. Su fabulosa última vuelta le ha dado el récord olímpico y mundial, éste mejor en 1 sg. justo, al de Clarke. Luego una imagen que guardaremos largos años en la memoria: Viren, dando la vuelta de honor entre frenéticas ovaciones y tras él siguiendo su mismo ritmo un muchacho salido de no sé dónde, ondeando una gran bandera finlandesa. En cuanto a Mariano Haro, su

tiempo de 27 m. 48 sg. 2/10 que le ha dado el cuarto lugar, es el quinto mejor registro mundial de todas las épocas, justo premio a este concienzudo atleta que a sus 32 años ha dado lo mejor de sí mismo y de paso una lección a los que creen que pasada cierta edad ya no se puedan batir récords. Javier Álvarez Salgado si no ha estado en las facultades esperadas sólo consiguiendo un 12º lugar, al menos ha participado en la final olímpica más impresionante de todos los tiempos, en la que un finlandés ha resucitado las viejas glorias de sus antepasados”.

LOS JUEGOS OLÍMPICOS. Juan-Gabriel Tharrats

6 de febrer de 2015. Com a membre de la AEEA (Asociación Española de Estadísticos de Atletismo), vaig tenir l'oportunitat de ser convidat a l'acte de presentació del llibre "Cronologia de los records y mejores marcas del atletismo español", feta en el Consejo Superior de Deportes. A tan lluït acte, presidit per Miguel Cardenal (Secretario de Estado para el Deporte) hi van assistir més de 100 recordistes espanyols absoluts de totes les èpoques. El llibre s'ho mereixia: doncs han estat 15 anys de recopilació de dades i finalment ha sortit a la llum.



**Presentació llibre "Cronologia Records España" (AEEA)
Consejo Superior de Deportes (2015)**

Després de l'acte es va fer una passejada per les Pistes de l'INEF. Per mi fou tot un honor estar al mig de tanta llegenda viva de l'atletisme espanyol. Atletes que havia gaudit veient-los per televisió o en viu, assolint títols, medalles o triomfs,

estaven allà presents, això si, alguns amb uns quants anys de més i que feia difícil reconèixer-los.

Un dels que va fer-me més emoció reconèixer fou en Mariano Haro. En aquells moments, grats records van passar-me pel cap. No vaig poder evitar fer-me una foto amb ell (jo que de petit ja li havia demanat un autògraf en el cros de Granollers). Fou en ídol pels atletes de la meva generació (4 cops sots-campió mundial de cros consecutius i sempre batut a l'esprint per un rival diferent). Fou el meu heroi de Munic



Pistes INEF (Madrid). Mariano Haro amb Ricard Rof (2015)

Ricard Rof.

JOSEP MARIA ANTENTAS. (Sabadell,08.09.1946)

L'atleta de la JAS amb més maratons (22) disputades



Corredor de fons i president de la J.A.Sabadell (1984-1992). En aquest període es va portar a terme per l'Ajuntament de la ciutat la renovació de les pistes, passant de ser de cendra a ser de material sintètic.

També va coincidir amb el patrocini de Xerox per la JAS (l'equip femení, va assolir el subcampionat d'Europa de ruta i el tercer lloc en el de cros, apart de dos títols estatals més en el camp a través en 1987 i 88.

Comentarista en retransmissions atlètiques per TVE (1991).

De la seva etapa com atleta destaquem que fou component del millor equip de cros de la història de la JAS: subcampionat d'Espanya de cros per clubs, dos edicions, i campió de Catalunya de cros per clubs, (5 edicions). També va ser component del millor equip de maratons de la història de la JAS: campió de Catalunya per clubs (2 ocasions).

Va ser vicepresident de la Federació Espanyola (1985-88), candidat a la presidència de la Federació Catalana en l'any 1988. Promotor i Fundador de la Comissió Marathon Catalunya (1978), director del maratons dels Jocs Olímpics de Barcelona' 92, i sub director tècnic de totes les proves de ruta dels campionats d'Europa Barcelona'2010.

Vicepresident de la Federació Catalana d'Atletisme des de l'any 2000, ocupa, així mateix, càrrecs federatius en els Organismes Internacionals de l'atletisme veterà com són l'EVAA (European Veterans Athletic Association) i la WMA (World Masters Association), sent dels pocs sabadellencs en formar part d'un organisme internacional.

Autor dels llibres: "Cros Sant Sebastià: 1962 - 2000", (publicat amb motiu del 40è aniversari de la creació de la cursa), i "Cros Sant Sebastià: 2001-2011" (arrel del 50è aniversari).

TOTAL 22

| | | |
|------------|---------------------|-----------------------|
| 13.03.1978 | Palafrugell | 2h40'58 (9é) |
| 22.10.1978 | New York | 2h34'52 (126) |
| 18.03.1979 | Palafrugell | 2h30.07 (8) |
| 17.03.1979 | Sandbach (GB) | 2h29'38 (18) |
| 21.10.1979 | New York | 2h32'50 (109) |
| 16.03.1980 | Barcelona | 2h30'58 (14) |
| 08.06.1980 | Laredo | 2h25.22 (17 Cam.Esp.) |
| 26.10.1980 | New York | 2h32'07 (142) |
| 15.03.1981 | Barcelona | 2h27'48 (11) |
| 20.04.1981 | Boston (Usa) | 2h27'19 (208) |
| 17.10.1982 | Glasgow (Esc.) | 2h39'22 (67) |
| 01.05.1983 | Laredo | 2h34'58 (36 Cam.Esp.) |
| 17.03.1985 | Barcelona | 2h28'53 (13) |
| 19.05.1985 | Ginebra (Sui.) | 2h28'31 (9) |
| 15.12.1985 | Calvià | 2h37'35 (30) |
| 06.03.1988 | Taipei (Taiwan) | 2h42'27 (32) |
| 18.09.1988 | Anglesey (Gal.les) | 2h36'25 (11) |
| 03.11.1991 | New York | 2h46'05 (336) |
| 18.04.1993 | London | 3h02'55 (2014) |
| 31.10.1993 | San Sebastián | 2h48'05 (365) |
| 09.11.2008 | Atenes | 3h34'40 (545) |
| 06.03.2011 | Barcelona | 3h39'07 (-) |

Observacions:

1978 - Palafrugell. JAS, Campiona de Catalunya per equips (José Pro, Josep Maria Antentas i Josep Lluís González)

1980 – Laredo, amb el Campionat d’Espanya, va disputar-se la Copa d’Europa per Seleccions. Classificació general, 35é lloc.

1988 – Anglesey (Gal.les). Campionat de Gal.les “open” de Veterans , 3er. Classificat + de 40 anys.



Redacció J.A.S.

CAMPIONAT DEL MÓN VETERÀ (Lyon)



Del 4 al 16 d'agost, la ciutat francesa de Lió va acollir el XXI Campionat del Món Veterà. La seva cèntrica situació geogràfica, i el fet que el passat mundial es va celebrar al Brasil (Porto Alegre), i que el proper es farà a Austràlia (Perth), va fer possible la participació més alta en la història dels campionats del món per atletes veterans: més de 8.000 atletes pertanyents a 98 països, és a dir, la participació més nombrosa de les 21 edicions fins ara celebrades.

La competició es va desenvolupar en 4 estadis diferents, i molt allunyats entre ells, això suposava un inconvenient a l'hora d'anar d'un a l'altre. Tot i estar ben comunicats en transport públic, el trajecte es feia farragós, doncs no era directe (potser calia fer transbord), i un cop a l'estació de metro corresponent a l'estadi, llavors encara calia agafar un bus o tramvia per arribar a l'estadi. Només un estadi dels 4 era a Lió: Balmont (a la barriada de La Duchere). Dels altres 3, un a la població de Bron i dos a la de Venissieux. Calia gairebé una hora per arribar a l'estadi més llunyà, ja que es trobava a una distància de 22 quilòmetres.



Parlant del transport, els atletes varen patir les conseqüències de les retallades. Tradicionalment, i d'acord a un compromís que assoleix la ciutat organitzadora a cada edició del campionat, a cada atleta participant se li ha de lliurar un bonus de transport gratuït per a tota la xarxa de transport local i per a tots els dies que dura l'esdeveniment. A Lió, el bonus només es va lliurar pels dies que aquell atleta tenia la competició per la prova (o proves) que s'havia inscrit. Això va provocar queixes dels atletes (e inclús una estirada d'orelles per part de la WMA), doncs, els dies que un no competeix també li agrada a fer un tomb per la ciutat o anar a l'estadi per animar a altres companys.

Montse Paños

Mentre que les proves de pista es van repartir entre els 4 estadis comentats, les proves de marxa en ruta i la marató es van celebrar en circuits adaptats a la respectiva cursa propers a l'estadi del Rodano (Rhône) dins la barriada de Parilly

a Venissieux. El Centre d'Informació Tècnic (TIC) era situat al Halle Stéphane Diagana, just al costat mateix de l'estadi principal (Balmont), un modern pavelló de pista coberta inaugurat l'any 2012. Recordem que Diagana encara posseeix el rècord d'Europa dels 400 metres tanques (47"37) des de 1995 i que fou campió del món d'aquesta prova (Atenes'97) i com a component del relleu francès 4x400 també fou campió del Món (Paris'03).



Desfilada equips per la cerimònia inaugural / Estadi de Balmont

Quant a l'estètica dels estadis n'hi havia de tots els gustos. Personalment va agradar-me molt el de Bron, a on s'hi van fer les proves combinades. És de 6 carrers (7 a la recta principal) i combina 2 colors de blaus per cada carrer del tartà. Una monada. En canvi, hem va decebre el de Balmont, considerat l'estadi principal i a on s'hi van disputar totes les finals (potser, eliminatòries i semifinals en altres estadis). És un estadi més adaptat al futbol i/o rugbi, el que implica menys visibilitat per l'espectador al haver-hi les respectives tanques de protecció per prevenir la invasió del camp de grups vandàlics.

Una de les novetats d'aquest campionat (de fet, ja es va aplicar al mundial "indoor" de Budapest, i tal com ja vaig explicar en aquest mateix butlletí fou un fracàs total), fou el fet de no haver de confirmar la prova en la qual un estava inscrit. Amb aquesta mesura, es penjaven les llistes de sortida de cada prova a partir de tots els inscrits (sense anul·lar o refer les llistes a tot aquell que no retirés el dorsal). Això va provocar curses amb 3 participants (o menys). Vaig arribar a veure una cursa (200 M45) amb un únic participant. Lamentable, això si, va

gaudir d'un suport inesperat per part del propi "speaker" de la competició animant-lo des del tret de sortida fins a creuar la meta. Al mateix temps, e incomprendiblement, apareixien els noms de tots els suposats participants al marcador de l'estadi després de cada cursa, tant si havien corregut o no (és a dir, tots els atletes de la llista de sortida). Llavors, el marcador il·lustrava el clàssic DNF, quan, eren atletes que ni tan sols s'havien desplaçat a Lió.

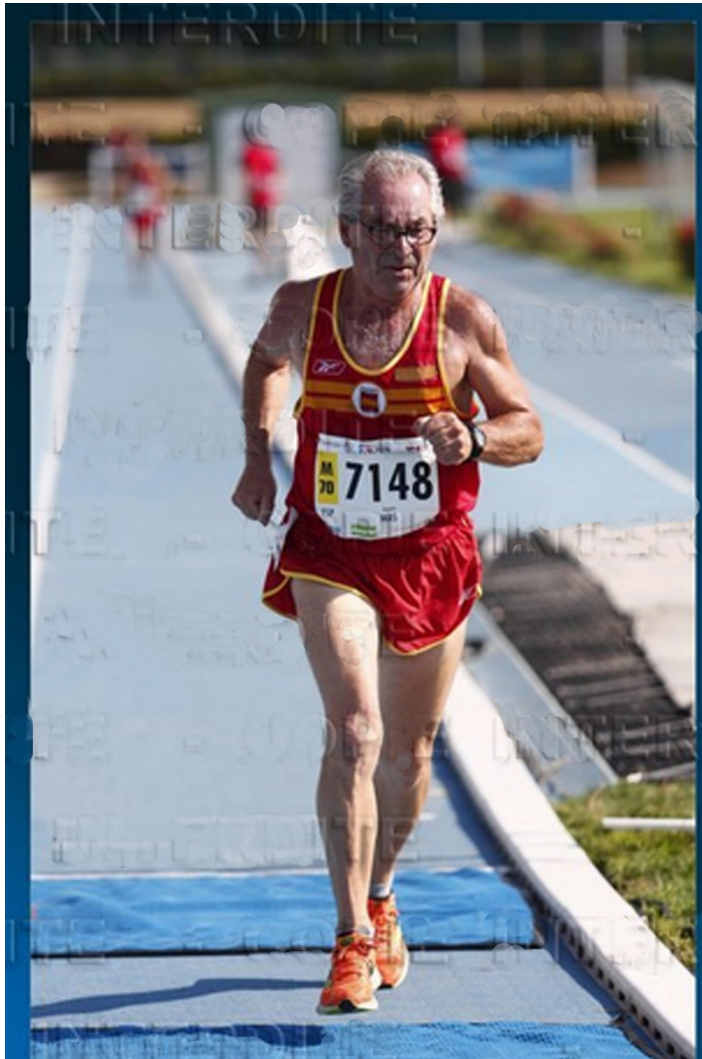


Halle Stéphane Diagana (Centre Informació Tècnica / TIC).

El principal desastre del campionat fou la gestió dels resultats. Incomprendiblement lenta. Fins dos o tres dies després no es penjava a la web oficial del campionat els resultats sencers de totes les proves. Sí que és cert que els resultats de les finals es publicava a última hora del dia, però esbrinar els resultats de les sèries classificatòries (com per exemple, els 100 metres) no van aparèixer a la web fins al cap de 3 dies. La puntuació final del decatló no va estar a la web fins al cap de 7 dies i la puntuació dels equips de cros fins al cap de 10 dies. Sí que és cert que en el transcurs dels dies això es va anar agilitzant (avui en dia els resultats ja són gairebé en directe) però, resumidament, la gestió dels resultats fou impropia d'un Campionat del Món.

En canvi, a on si que es va notar un avanç tecnològic fou als marcadors de l'estadi. Per començar n'hi havia 4 a peu de pista, un cada 100 metres (així l'atleta podia agafar millor la referència al llegir el seu temps de pas). I és més, en cada cursa s'especificava la categoria que es disputava i la sèrie "heat" que es corria en aquell moment. Informació molt útil, així, sempre se sabia el que es

corria en aquell moment. Hi ha proves, com el 100, 200 i 400, que la suma de totes les eliminatòries de totes les categories implicava més de 100 sèries i, en tot moment, i gràcies a la informació del marcador se sabia la "heat" que estava en curs. Per exemple, en el conjunt de totes les eliminatòries del 200 (tant homes com dones) es van disputar un total de 129 sèries. Set hores seguides fent sèries de 200 (de les 8 i mitja del matí fins a les 3 i mitja de la tarda). Com per tornar-se boig ...



El que sí que fou un encert fou l'elecció del "speaker". Reconec que molt bo: tot un showman. Principalment en les curses dels participants de més edat, en el que la seva veu animava encara més el seu esforç i reconeixement. Vaja, un animador. La final de 100 dels de més edat (M95) va ser tractada com si fos una final olímpica: un grapat de fotògrafs i televisions esperant al campió, e inclús, acostar-li un micròfon per fer-li una petita entrevista a peu de pista i davant del públic. Pels relleus, el show del "speaker" també es va fer notar, donant ànims als equips, així com la mascota oficial del campionat també fent el pallaso per engrescar més els ànims del públic.

Joaquim Mas

Un altre dels compromisos no assolits per l'organització fou el de no disputar la marató pels carrers centrals de la ciutat tal com estava previst, però dies abans es va considerar oportú no tallar els carrers del centre per tan sols 500 corredors i traslladar la cursa als afores de la ciutat en un circuit proper al "Stade du Rhone" a Venissieux. Però això no era l'emparaulat. Per cert, en ser la marató la última prova del campionat, va resultar que es va fer curt de medalles i a algun atleta no se l'hi va donar la medalla a pòdium (en el compromís que la reverien per correu). Un altre canvi no previst inicialment fou el d'assignar el de Balmont com l'estadi principal en lloc del Rodano, el que va fer que certs atletes previsors

tinguessin reserves d'hotel per aquella zona just a l'altre costat a on llavors els hi va tocar competir (recordem que hi havia uns 20 kms d'un estadi a l'altre). Per cert, la zona d'escalfament de Balmont era un camp de futbol. Ridícul: ens fèiem nosa uns als altres. Una altra pífia va ser que a mig concurs del martell pesat els jutges s'adonen que el pes d'alguns artefactes no és el correcte (impropi d'un campionat del Món) provocant un desconcert entre els aspirants a medalla en anul·lar-se alguns tirs.



Components equip nacional relleu 4x100 M50

Però no tot fou dolent. Cal fer menció que pels atletes va ser fàcil aconseguir ampolles d'aigua un cop acabada la cursa o en el transcurs d'un concurs. Només calia demanar-la. La megafonia també fou un encert: abans de cada final sonava una fanfàrria prèvia a la presentació de cada atleta finalista. I si al acabar la cursa, el guanyador era francès, també sonava un altre fanfàrria per engrescar més al públic local.

El que sí que no va agradar, i a l'hora de rascar-se la butxaca és a on va haver-hi pitjor crítiques cap a l'organitzador, fou un increment brutal de preus respecte anteriors campionats. El fet d'inscriure's a tan sols una prova el preu era de 87 euros. Llavors, per cada prova de més, eren 28 euros més per cada una. I si es volia adquirir algun article de record: una foto 20 euros, un diploma 5 euros, una T-shirt 30 euros, un polo 35 euros, ...

Esportivament el balanç fou força bo. La delegació espanyola va obtenir un total de 119 medalles, sent 6a del medaller (només superat per França, Alemanya, Gran Bretanya, Estats Units i Austràlia) i per davant de la 7a selecció (Itàlia) amb 42 medalles menys. En total es van batre 43 rècords del món i un d'ells protagonitzat pel català Josep Maria Sanza (M80) en el llançament de martell (49,53m). Se'm fa difícil destacar quin dels altres records es el que té més valor. Potser, m'inclino pels de més edat per la seva dificultat: l'austríac Emmerich Zensch (M95) en els salts d'alçada (1,00m) i de llargada (2,15m) i la danesa Rosa Pedersen (W85) en els salts d'alçada (0,85m) i de llargada (2,93m).



Montse Paños

Paral·lelament a la celebració del mundial, la World Master Athletics (WMA) va aprofitar per fer la seva Assemblea. Com a membre de la Comisión Nacional de Atletas Veteranos, vaig tenir l'oportunitat d'assistir com a convidat a l'assemblea. En el transcurs de la mateixa també s'havia de decidir la seu pel mundial de l'any 2018: Venècia i Màlaga eren les úniques candidatures. Venècia presentava un projecte en disputar la competició entre 3 ciutats veïnes. Màlaga, en canvi, ofería 4 estadis dins la mateixa ciutat i connectats per la mateixa línia de metro. No hi va haver color: Màlaga es va imposar a Venècia per 98 vots a 25.

Allà hi serem. Però abans ve el mundial de Perth (Austràlia). Tocarà fer guardiola ...

| Málaga | | Venice | |
|--------|-------------|--------|-------------|
| | | | |
| | | | |
| | | | |
| | | | (25) Venice |
| | | | |
| | | | |
| | | | |
| | (28) Málaga | | |
| | | | |
| | | | |

Recompte de vots
Assemblea



Assemblea de la World Master Athletics (WMA)

ACTUACIÓ ATLETES J.A.S.

| | | |
|-----------------------|----------------------|----------|
| 2º.- Antonio González | M-50 20 km.m.R | 1h47'33" |
| 4º.- Marc Pagés | M-40 alçada | 1,90 m |
| 10ª.- Montse Paños | W-50 Pentatló llanç. | 2.782 p. |
| 13º.- Joaquim Mas | M-70 5.000 m.ll. | 22'58"99 |
| 14º.- Joaquim Mas | M-70 cros | |
| 20º.- Ricard Rof | M-50 100 m.t. | 19"38 |
| 22º.- Manel Guillem | M-40 1.500 m.ll. | 4'20"66 |
| 30º.- Ricard Rof | M-50 decatló | 4,412 p. |
| 45º.- Josep Mª Madí | M-50 800 m.ll. | 2'22"12 |
| 53º.- Xavier González | M-50 1.500 m.ll. | 5'17"25 |
| 56º.- Manel Guillem | M-40 200 m.ll. | 26"12 |
| 56º.- Ricard Rof | M-50 200 m.ll. | 26"66 |
| 81º.- Gervasio García | M-50 200 m.ll. | 28"54 |
| Dq.- Jose Mª Gómez | M-40 20 km.m. R | |
| 6º.- Ricard Rof | M-50 4x100 | 48"63 |
| 7º.- Gervasio García | M-50 4x400l. | 4'04"22 |



Sortida 100 m.t. decatló M50 / Estadi de Bron



Manuel Gómez (7045)



Tanques de protecció impedit millor visibilitat / Estadi de Balmont



Gervasio García



Xavier González



Marc Pagès



Grup d'atletes pentatló llançaments



Manel Guillem



Ricard Rof



Josep M^a Madí

Ricard Rof

CAMPIONAT D'EUROPA VETERÀ (Torun)

Entre el 23 i 28 de març d'aquest any 2015, la ciutat polonesa de Torun va acollir la X edició del Campionat d'Europa "indoor" veterà. Ciutat de 208.000 habitants està inclosa en el selecte llistat de ciutats declarades per la UNESCO com a Patrimoni de la Humanitat. La composició de la Plaça Major i els seus carrers del voltant és la mateixa que els darrers 700 anys. També és coneguda per ser la ciutat natal de l'astrònom Nicolau Copèrnic.



Torun. Vista panoràmica de la ciutat murallada.



Torun. Ajuntament i estàtua de Nicolau Copèrnic.

La competició es va celebrar al Sports Hall, pavelló amb una capacitat per a 5.000 espectadors.



Sports Hall. Vista exterior de la façana.

Increïblement vàrem patir una temperatura primaveral de fins a 16 graus. Normalment, en aquesta època de l'any, i segons ens va dir un taxista, encara hi ha neu i temperatures per sota zero. Tots els dies va fer aquesta bonança, menys un parell de matins que va plovisquejar, precisament, els dies que es disputava el cros i la marxa en ruta. Mala sort, en qualsevol dels altres dies, l'atleta no hauria patit ni fred ni vent.

En ser Torun un poble petit, permetia un desplaçament a peu des del centre històric fins al pavelló en uns 20 minuts. També hi havia la possibilitat de fer el desplaçament amb el bus local (gratuït, i com és habitual, per a tots els atletes participants) però en tenir una freqüència de 20 minuts, a vegades resultava millor fer el trajecte a peu i evitar fer cua a la parada. Al fer el trajecte a peu, te n'adonaves d'un detall que no sòl passar en altres països: tots els vianants esperaven prudentment que el semàfor dels passos zebra és possés verd per creuar el carrer. De fet, no vaig veure a cap ciutadà local passar a l'altre cantó amb el semàfor vermell ...

La pista de tartà del pavelló de Torun és prou ràpida. La segona millor marca de l'any a nivell absolut en els 60 metres llisos és feta allà. I el seu autor: Kim Collins (Saint Kitts and Nevis / San Cristóbal de les Nieves) amb temps de 6"48 (3 febrer), just una centèsima més que la millor marca de l'any feta pel mateix atleta 14 dies després. Al mateix temps, aquesta marca va suposar igualar el seu propi rècord del món per atletes majors de 35 anys. Recordem que Kim Collins es va fer famós a l'any 2003 en guanyar els 100 metres del mundial (Paris) per ser un atleta d'un dels països més petits del món (la seva població no arriba ni tan sols als 40.000 habitants) i corrent la final (i guanyar-la) anant pel carrer 1.

Una de les novetats d'aquest Campionat d'Europa Veterà (i gran novetat) fou que per primer cop el campionat era difós per televisió via internet, ja que les imatges eren les mateixes que oferia constantment una televisió local. Això va permetre veure en directe imatges del campionat i reconèixer a certs atletes com

si d'un gran esdeveniment es tractés. Mai cap campionat a nivell veterà ha estat televisat. Jo mateix vaig "xuclar" càmera i alguns atletes de la selecció espanyola hem van veure per la "tele" mentre esmorzaven al seu apartament de Torun. Altres atletes catalans també hem van veure des de l'ordinador de casa seva. I els més contents varen ser els propis familiars, ja que pel fet de connectar-se a internet els van poder veure en viu sense sortir de casa.



El campionat es va disputar en 5 jornades intensives (de dilluns a divendres), i una jornada matinal (dissabte). Això va permetre fer la tornada cap a casa més relaxada i sense les preses d'altres campionats. En altres edicions, en acabar-se el campionat el mateix diumenge suposava una tornada esbojarrada per ser dilluns a la feina. Gràcies a aquesta mesura, moltes seleccions van poder completar els seus equips de relleus, ja que en campionats anteriors molts atletes no podien quedar-se a fer el relleu en tenir el vol de tornada abans de la cursa.

Totes les jornades van ser intensives (sense parar al migdia), i van acabar-se a una hora bastant raonable (no més tard de les 8 i mitja del vespre) afavorint el descans dels atletes. En altres campionats hi ha hagut esgotadores sessions que han acabat passades la mitjanit. Una de les mesures per evitar això, per exemple, va ser separar en 2 grups als participants de les combinades (pentatló): majors de 50 anys en un dia (M50+) i menors l'endemà (M35-40-45). Per tant, la confecció de l'horari fou tot un encert. Però clar, una cosa és confeccionar un horari i l'altre complir-lo. Doncs amb això l'organització també va estar encertada i l'horari que es publicava cada dia es complia a la perfecció. Inclús, es va encertar en l'hora de cada parcial de la pentatló, és a dir, l'última prova que són els 1.000 metres es van disputar a l'hora prevista sense retardar la resta d'altres curses individuals.



Sports Hall. Sala internet. Vidrieres i al fons la pista.

El pavelló fou inaugurat el juny de l'any passat (2014) i, per tant, es tracta de la seva primera temporada hivernal. L'edifici està dotat d'alta tecnologia digna d'elogi, com per exemple la seva façana. De fet, tota la façana és com si fos una pantalla publicitària mòbil, la qual, electrònicament i mitjançant leds lluminosos, el missatge dona la volta sencera a tot l'edifici gràcies a un desplaçament correlatiu de llums envoltant al mateix edifici. Amb la foscor de la nit, els colors vistosos reflectits a la façana ofereix una imatge més espectacular de l'edifici. Un cop a dins, la il·luminació de la pista també és força brillant, però curiosament, la visió de les grades des de la pista és fosca tot i que la llum és prou clara dins la mateixa grada, és a dir, la llum de la grada és diferent segons des de la mateixa grada o des de la pista. Un efecte òptic fa possible tenir les grades molt ben il·luminades però, al mateix temps, aquestes es veuen fosques des de la pista per no enlluernar als atletes en el transcurs de la seva cursa.

Un petit hotel està incorporat al mateix edifici. Pista i grades està aïllat de la resta de l'edifici a l'estar envoltat per un passadís circular. Arran de múltiples portes s'accedeix a tal passadís circulatori i a on hi ha la resta de serveis: vestidors, sanitaris, bar, menjador (obert des de l'exterior cada dia de 8 del matí a 10 de la nit), recepció, múltiples oficines i/o sales, gimnàs, ordinadors pels atletes connectats a internet, tenda de "souvenirs",... Diverses vidrieres situades estratègicament al passadís, permet veure el desenvolupament que es fa a dins a la pista. Uns panells lluminosos situats en la mateixa recepció oferien informació a tothom qui entrava a l'edifici. Unes escales mecàniques permeten accedir als diferents nivells de la instal·lació. Algunes parets de l'edifici estan adornades amb molt gust amb una col·lecció de fotografies de tots els esportistes de Torun que han estat olímpics i com un reconeixement de la ciutat als seus esportistes llegendaris.



Sports Hall. "Call Room". Galeria olímpics locals.

La sala que fou utilitzada com a "Call Room" era, precisament, la mateixa sala on hi havia aquesta col·lecció de pòsters gegants amb un vidre metacrilat de dalt a baix per cada foto de cada olímpic local. Molt acollidor i molt encoratjador pels atletes que després havíem de sortir a la pista. En la mateixa sala hi havia una televisió on s'oferia vídeos musicals i ajudaven a relaxar-se una mica més. L'elecció d'aquesta sala com a "Call Room" (tradicionalment, lloc de nervis), crec que va ser un encert total.



Sports Hall. "Call Room". Galeria olímpics locals.

Els marcadors electrònics penjats del sostre permetia alternar amb imatges del Campionat que oferia en directe la televisió local o per oferir llistes de sortida a l'inici de cada cursa i/o concurs i el posterior resultat de manera gairebé immediata. A mesura que la "photo-finish" feia oficial el resultat, anaven apareixent de mica en mica (i amb certa emoció pel possible desenllaç de la cursa) i un rere l'altre: primer, segon, tercer, ... i la incertesa en saber l'ordre d'arribada (i marca) dels atletes capdavanters, principalment en les curses d'arribades molt ajustades, on, espectadors i atletes, observant amb ansietat i expectació els espectaculars marcadors.

Com un detall de l'organització, a tots els participants se'ns va oferir un obsequi al retirar l'acreditació. Tal obsequi, és conegut allà com el "Pierniki", el postra típic de Torun des de l'any 1763, tot i que els seus orígens ja es remunta al segle XIII. Es tracta d'unes galetes de massapà amb cert gust de canyella. Al ser obsequiats amb tal obsequi, va fer que molts atletes compréssim com bojos més capses d'aquestes galetes en una paradeta muntada al mateix pavelló o bé en pastisseries qualificades del centre històric de Torun. Sens dubte un bon detall que va fer possible endolcir encara més la nostra estada a la ciutat polonesa.



Sports Hall. Passadís de salts amb totes les marques de batuda.

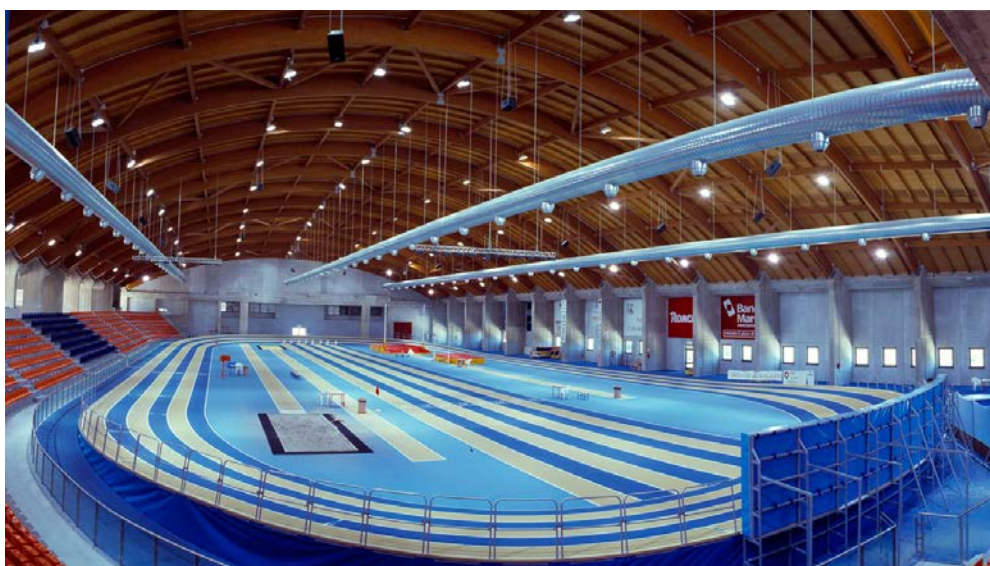
En la classificació final per països segons medalles assolides és encapçalada per Alemanya amb 253, seguit de Gran Bretanya i Polònia tercer. La delegació espanyola assoleix el quart lloc amb un total de 64 medalles (30 d'or, 19 d'argent i 15 de bronze) tot i que, Itàlia, França i Finlàndia assoleixen més medalles, Espanya en guanya més d'or. Se'm fa difícil decidir quina de totes aquestes medalles és la que té més valor per la qualitat de la marca, però, segur que la més emblemàtica fou l'aconseguida per l'atleta polonès Stanislaw Kowalski que fou capaç de córrer els 60 metres amb un temps de 20"72 segons malgrat als seus... 104 anys. Al mateix temps, bat el record del món de la categoria M100. Algú s'anima a batre'l?



Sports Hall.

Vista general pavelló.

Torun ha succeït a San Sebastián com a seu d'aquest Europeu i la ciutat italiana d'Ancona agafarà el relleu de la pròxima edició. Allà hi serem



Pavelló d'Ancona

ACTUACIO ATLETES JAS

Ricard Rof M50

60 27è 8"38

200 23è 26"66

pentatlò 12è 2.2277p

4x200 5è 1'44"63

Ricard Rof

GALERIA DE FOTOS



Arribada Final 60 m.II. W40



Arribada Final 60 m.t. M35



Sports Hall. Passadís de salts amb totes les marques de batuda



Sortida Final 200 m.ii. M50



Sortida Final 200 m. II. M95



Sortida Final 60 m. II. M60



Components equip relleus espanyol M50



Finalistes 60 m.t. W40



Pòdium 60 m.t. W40



Sortida Final relleu 4x200 W70



Arribada Final relleu 4x200 W40

TROBADA EXATLETES, EXENTRENADORS I EXDIRECTIUS DE LA JAS

El passat diumenge 30 de novembre va tenir la tradicional trobada de exatletes, exentrenadors i exdirectius de la Joventut Atlètica Sabadell. L'escenari de l'acte es va dur a terme a l'Hotel Urpi de la nostra ciutat. De fet, des que es va crear aquesta trobada, en un llunyà en 1978, sempre s'ha fet a l'Urpi, lloc emblemàtic per la nostra entitat a l'haver estat aquí la primera seu social del club.

Els atletes corren, però els anys passen, i de pressa. L'acte de diumenge ja suposa la 37a "Trobada d'exatletes de la JAS" i es va crear en motiu d'haver corregut una maratón, la primera que es feia al nostre país de caràcter popular. Fou en 1978 la primera edició de la Marató Catalunya a Palafrugell. Entre els que varen córrer aquella històrica, i primera edició, va sorgir la idea de trobar-se any rere any. Posteriorment es van afegir atletes d'altres disciplines, així com entrenadors i directius. I ja van 37 anys ...

En el transcurs de l'acte també es va fer un lliurament d'insígnies als socis de 50 i de 25 anys d'antiguitat al club. En total es tracta de 6 socis donats d'alta a la JAS l'any 1964 i per aquest motiu van rebre la corresponent insígnia d'or i de 10 socis donats d'alta el 1989 que també van rebre una altra insígnia, en aquest cas d'argent. En tots dos casos, també van rebre un diploma dissenyat pel conegut artista local, Jordi Roca.

No tots varen poder acudir a la trobada, però la relació de guardonats és: Pere Gregori, Josep M^a Antentas, Manel Sánchez, Joan Montllor, Joana Soler i Benet Torrecilla, per haver estat 50 anys com a socis del club. I de: Rafael Navarro, Sonia Rallo, Miquel Aparicio Gorriz, Miquel Aparicio Gil, Marta Cusidó, Eudala Nuez, Albert Astals, Fernando Espejo, Joan Sans i Xavier Figueres, per haver estat 25 anys com a soci de la JAS.



Foto de família. Hotel Urpi (foto Josep Mateu)

Coordinador Ricard Rof
Consell de redacció Ricard Rof - Francesc Carrión

Fotos cedides per l'arxiu J.A.S., Ricar Rof, Juanma Peláez, Josep Mateu, Francesc Carrión i els atletes que apareixen als reportatge que les han cedit pel article.

El butlletí està obert a la vostra col.laboració. Envieu-nos els vostres textos o fotografies per ser publicades.



Amb la col.laboració de:



Ajuntament
de Sabadell

